

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

20 ოქტომბერი, 2021 წელი

ქ. თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

მოსამართლე - ხატია არდაზიშვილი
სხდომის მდივანი - გიორგი სანიკიძე

აპელანტი (მოპასუხე) - ა(ა)იპ "მედიაკადემია";
წარმომადგენლები - ნათია წკეპლაძე, ტატა ჭანკვეტაძე;

მოწინააღმდეგე მხარე (მოსარჩელე) - ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების
განვითარების ინსტიტუტი;
წარმომადგენლები - ნატალია ახალაძე, სალომე ჩხაიძე, ქეთევან კუკავა;

დავის საგანი - ქმედების განხორციელების დავალეზა;

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება - თბილისის საქალაქო სასამართლოს
ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2021 წლის 25 თებერვლის გადაწყვეტილება;

განხილვის ფორმა - ზეპირი მოსმენით;

1. სასარჩელო მოთხოვნა:

1.1. დაევალოს მოპასუხე ა(ა)იპ „მედიაკადემიას“ გასცეს ა(ა)იპ ინფორმაციის
თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტის 2020 წლის 24 იანვრის FIO 01/20-010
განცხადების მე-4, მე-6 და მე-8 პუნქტებით მოთხოვნილი ინფორმაცია პერსონალური
მონაცემების დაფარვით (დეპერსონალიზაციით).

2. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნებზე მითითება:

2.1. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2021 წლის
25 თებერვლის გადაწყვეტილებით ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების
ინსტიტუტის სარჩელი დაკმაყოფილდა. დაევალოს მოპასუხე ა(ა)იპ „მედიაკადემიას“
გასცეს ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტის 2020 წლის 24
იანვრის FIO 01/20-010 განცხადების მე-4, მე-6 და მე-8 პუნქტებით მოთხოვნილი

ინფორმაცია პერსონალური მონაცემების დაფარვით (დეპერსონალიზაციით).

2.2. დასკვნები ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით:

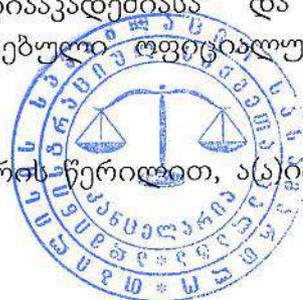
2.2.1. საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის 2018 წლის 02 აგვისტოს №455/22 გადაწყვეტილებით, საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების განვითარებისა და მისი ხელშეწყობის მიზნების მისაღწევად, დაფუძნდა არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირი „მედიააკადემია“. ამავე გადაწყვეტილებით, კომისიამ მიიღო არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირის „მედიააკადემიას“ წესდება და კომისიის აპარატის სამართლებრივ დეპარტამენტს დაევალა არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირის „მედიააკადემიას“ რეგისტრაციაში გატარების მიზნით შესაბამისი დოკუმენტაციის სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოში წარდგენა (ტომი 1, ს.ფ. 35-37; 38-44).

2.2.2. 2018 წლის 10 აგვისტოს სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნულმა სააგენტომ მეწარმეთა და არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირების რეესტრში განახორციელა არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირის - მედიააკადემიის (ს/ნ 406254039) რეგისტრაცია (ტომი 1, ს.ფ. 57-58).

2.2.3. დადგენილია, რომ 2020 წლის 24 იანვარს ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტმა FIO 01/20-010 განცხადებით მიმართა ა(ა)იპ „მედიააკადემიას“ და მოითხოვა შემდეგი ინფორმაცია/დოკუმენტაცია:

1. ააიპ „მედიააკადემიის“ 2018 და 2019 წლების დამტკიცებული ბიუჯეტი და მათი შესრულების ანგარიშები ცალ - ცალკე და 2020 წლის დამტკიცებული ბიუჯეტი.
2. ააიპ „მედიააკადემიაში“ დასაქმებული თანამშრომლების სამტატო ნუსხა თანამდებობრივი სარგოების მითითებით.
3. ააიპ „მედიააკადემიაში“ დასაქმებულ თანამშრომლებზე 2018 - 2019 წლებში გაცემული ფულადი ჯილდოები და დანამატები.
4. ააიპ „მედიააკადემიაში“ ხელშეკრულებით დასაქმებულთა შესახებ ინფორმაცია (ხელშეკრულების საგნისა და ყოველთვიური ანაზღაურების მითითებით).
5. ააიპ „მედიააკადემიის“ მიერ კომუნიკაციების ეროვნული კომისიისათვის წარდგენილი ანგარიშები.
6. ააიპ „მედიააკადემიის“ 2018 და 2019 წლის რეკლამის დამზადებისა და განთავსების ხარჯები ცალ - ცალკე, დამზადებისა და განთავსების ადგილის მითითებით.
7. ააიპ „მედიააკადემიაში“ მოქმედი „მედიალაბის“, „მედიაკრიტიკისა“ და „მედიასკოლის“ ფუნქციების განმსაზღვრელი სამართლებრივი აქტების ასლები, ასეთის არსებობის შემთხვევაში.
8. „მედიალაბის“, „მედიაკრიტიკისა“ და „მედიასკოლის“ ფარგლებში განხორციელებული აქტივობების ჩამონათვალი, თითოეულის დეტალური ხარჯების მითითებით, მათ შორის მოწვეული ექსპერტების ანაზღაურების ჩათვლით.
9. „მედიალაბის“, „მედიაკრიტიკისა“ და „მედიასკოლის“ პროექტების განხორციელებასთან დაკავშირებით ააიპ „მედიააკადემიას“ და საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნულ კომისიას შორის არსებული ოფიციალური მიმოწერის ასლები (ტომი 1, ს.ფ. 18-19).

2.2.4. ა(ა)იპ „მედიააკადემიის“ 2020 წლის 31 იანვრის წერილით, ა(ა)იპ ინფორმაციის

თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტს ეცნობა, რომ ა(ა)იპ „მედიაკადემია“ არის არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირი, რომელიც არ ახორციელებს საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებებს, შესაბამისად, არც ორგანიზაციულ - სამართლებრივი, არც ფუნქციური გაგებით არ არის ადმინისტრაციული ორგანო და არ ფინანსდება სახელმწიფო ან ადგილობრივი ბიუჯეტის სახსრებით. შესაბამისად, მასზე არ ვრცელდება საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსი.

ამავე წერილში ა(ა)იპ „მედიაკადემიამ“ მიუთითა, რომ ა(ა)იპ „მედიაკადემიის“ და მისი ცალკეული მიმართულებების მიზნობრივი დაფინანსების წყაროა აკადემიის დამფუძნებლების, სსიპ კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის მიერ გამოყოფილი სახსრები, რომლებსაც აკადემია განკარგავს. ინფორმაცია აკადემიის დაფინანსების წყაროს შესახებ საჯაროა და ხელმისაწვდომია ყველა დაინტერესებული პირისთვის. რაც შეეხება თანამშრომლების თანამდებობრივ სარგოებს, ა(ა)იპ „მედიაკადემიამ“ აღნიშნა, რომ ეს ინფორმაცია დაკავშირებულია ცალკეულ პირთა პერსონალურ მონაცემებთან. ამასთან, ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტს ეცნობა, რომ 2018-2019 წლებში ა(ა)იპ „მედიაკადემიაში“ დასაქმებულ თანამშრომლებზე ფულადი ჯილდოები ან დანამატები არ გაცემულა, ხოლო მედიასკოლის მიერ ჩატარებული ტრენინგების თემები და ლექტორებზე დეტალური ინფორმაცია განთავსებულია ბმულზე: <https://gncc.ge/ge/mediaacademy> (ტომი 1, ს.ფ. 20).

2.2.5. ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტმა 2020 წლის 28 თებერვალს CPT01/20-010 ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართა საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნულ კომისიას და ა(ა)იპ „მედიაკადემიისთვის“ 2020 წლის 24 იანვრის FIO 01/20-010 განცხადების მე-2, მე-4, მე-6, მე-7 და მე-8 პუნქტებით მოთხოვნილი ინფორმაციის გაცემის დავალება მოითხოვა (ტომი 1, ს.ფ. 27-34).

2.2.6. საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის 2020 წლის 12 მარტის №გ-20-12/319 გადაწყვეტილებით, ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტის ადმინისტრაციული საჩივარი (№შ-20-6/1090; 2.03.2020წ.) დარჩა განუხილველი. ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილებით კომისიამ მიიჩნია, რომ ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტის ადმინისტრაციული საჩივრის განხილვა სცდებოდა მის უფლებამოსილებას (ტომი 1, ს.ფ. 45-56).

2.3. დასკვნები სამართლებრივ გარემოებებთან დაკავშირებით:

2.3.1. საქმის განმხილველმა სასამართლომ ყურადღება გაამახვილა დავის ფაქტობრივი გარემოებებზე, მიუთითა ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენცია, საქართველოს კონსტიტუცია, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსი, „პერსონალურ მონაცემთა დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონი და აღნიშნა, რომ სასამართლოს შეფასების საგანს წარმოადგენს მოპასუხეზე - ა(ა)იპ „მედიაკადემიაზე“ ვრცელდება თუ არა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის III თავის (ინფორმაციის თავისუფლება) მოქმედება.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიუთითა „მაუწყებლობის შესახებ“ საქართველოს

კანონის მე-5 მუხლის პირველი და მე-2 პუნქტები და ყურადღება გაამახვილა საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის 2018 წლის 02 აგვისტოს №455/22 გადაწყვეტილებაზე და ამავე გადაწყვეტილებით მიღებული არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირის „მედიაკადემიას“ წესდებაზე და მიიჩნია, რომ ა(ა)იპ „მედიაკადემია“ დაფუძნებულია საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიისთვის კანონმდებლობით მინიჭებული საჯარო - სამართლებრივი ფუნქციის განსახორციელებლად, კერძოდ, საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის მიზნით და ა(ა)იპ „მედიაკადემიას“ საქმიანობის ძირითად მიზანს სწორედ საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობა წარმოადგენს. სასამართლომ განმარტა, რომ ვინაიდან, ა(ა)იპ „მედიაკადემია“ უფლებამოსილების დელეგირების შედეგად ახორციელებს საჯარო - სამართლებრივ უფლებამოსილებას და აღნიშნულ ფარგლებში ფუნქციურად მოქმედებს როგორც ადმინისტრაციული ორგანო, იმ საქმიანობაზე, რომელიც დაკავშირებულია ა(ა)იპ „მედიაკადემიის“ მიერ ადმინისტრაციული ფუნქციების განხორციელებასთან, ვრცელდება ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის III თავის მოქმედება.

2.3.2. სასამართლომ ასევე მიუთითა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-40 მუხლის პირველი ნაწილი, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის „მ“ ქვეპუნქტი, ამავე კოდექსის 28-ე მუხლის პირველი ნაწილი, „პერსონალურ მონაცემთა დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის „რ“ პუნქტი და მიიჩნია, რომ 2020 წლის 24 იანვრის FIO 01/20-010 განცხადების მე-4, მე-6 და მე-8 პუნქტებში მითითებული ინფორმაცია (პერსონალური მონაცემების დაფარვით (დეპერსონალიზაციით)) მიეკუთვნება საჯარო ინფორმაციას, რომლის დეპერსონალიზაციით გაცემაზე უარის თქმის სამართლებრივი საფუძველი განსახილველ შემთხვევაში არ არსებობს.

3. ა(ა)იპ "მედიაკადემიას" სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა:

გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2021 წლის 25 თებერვლის გადაწყვეტილება და სარჩელი არ დაკმაყოფილდეს.

3.1. ა(ა)იპ "მედიაკადემიას" სააპელაციო საჩივრის ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლები

3.1.1. სააპელაციო საჩივრის ავტორი არ ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს შედეგს და მიიჩნევს, რომ გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ შეიცავს დასაბუთებას თუ რომელ წინაპირობებზე დაყრდნობით ჩათვალა საქმის განმხილველმა სასამართლომ ა(ა)იპ "მედიაკადემიისთვის" საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის მიერ, 2018 წლის 02 აგვისტოს 455/22 გადაწყვეტილებით მინიჭებული მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის უფლებამოსილება საჯარო - სამართლებრივ უფლებამოსილებად. წარმომადგენლის მსჯელობით, მოქმედი კანონმდებლობით დადგენილი ადმინისტრაციული სამართლის ინსტიტუტების კვალიფიციური შესწავლა -გაანალიზების პირობებში ა(ა)იპ "მედიაკადემია" არ/და ვერ ასრულებს საჯარო - სამართლებრივ უფლებამოსილებას, არის გამოც მისი შეფასება საჯარო დაწესებულებად საჯარო ინფორმაციის გაცემის მიზნებისთვის, წინააღმდეგობაში მოდის ადმინისტრირების ფუნდამენტურ დებულებებთან.

წარმომადგენლის მსჯელობით, იმისათვის, რომ ა(ა)იპ "მედიააკადემია" მიჩნეული იქნეს ადმინისტრაციულ ორგანოდ, ა(ა)იპ „მედიააკადემია“ უნდა წარმოადგენდეს: სახელმწიფო ან მუნიციპალიტეტის ორგანოს/დაწესებულებას; საჯარო სამართლის იურიდიულ პირს; პირს, რომელიც საქართველოს კანონმდებლობის საფუძველზე ასრულებს საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებებს. მოცემულ შემთხვევაში აკონკრეტებს, რომ ა(ა)იპ "მედიააკადემია" არის არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირი, განსაზღვრული მიზნის მისაღწევად შექმნილი, საკუთარი ქონების მქონე, ორგანიზებული წარმონაქმნი, რომელიც თავისი ქონებით დამოუკიდებლად აგებს პასუხს და საკუთარი სახელით იძენს უფლებებსა და მოვალეობებს, დებს გარიგებებს და შეუძლია სასამართლოში გამოვიდეს მოსარჩელედ და მოპასუხედ, მისი მიზანია არასამეწარმეო საქმიანობა. წარმომადგენლის განმარტებით, სადავო არ არის, რომ ა(ა)იპ „მედიააკადემია“ არ წარმოადგენს სახელმწიფო ან მუნიციპალური ბიუჯეტის სახსრებიდან დაფინანსებულ კერძო სამართლის იურიდიულ პირს, ვინაიდან მისი დამფუძნებელი საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისია არ არის სახელმწიფო ქონებისა და სახელმწიფო დაფინანსების საფუძველზე მოქმედი საჯარო სამართლის იურიდიული პირი. აპელირებს ა(ა)იპ „მედიააკადემიის“ წესდების მე-6 მუხლის პირველ პუნქტზე, რომლის თანახმად, აკადემიის ქონება იქმნება დამფუძნებლის დაფინანსების, შემოწირულობების, გრანტების, დამხმარე სამეწარმეო საქმიანობითა და სხვა კანონიერი გზით მიღებული შემოსავლებისგან. ამდენად, აპელანტი მიიჩნევს, რომ შეფასების ძირითად საგანს განეკუთვნება მხოლოდ ეს საკითხი - საჯარო ინფორმაციის გაცემის ვალდებულების დაკისრების მიზნით, ა(ა)იპ „მედიააკადემია“ წარმოადგენს თუ არა ადმინისტრაციულ ორგანოს. წარმომადგენლის განმარტებით, ამგვარი შეფასების იურიდიული საფუძველი შეიძლება მხოლოდ და მხოლოდ მოპასუხის საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, დეფინირებული ტერმინის - ადმინისტრაციული ორგანოსადმი მიკუთვნებადობა გახდეს.

აპელანტის განმარტებით, ა(ა)იპ "მედიააკადემიის" ფუნქციონალური გაგებით ადმინისტრაციულ ორგანოდ და შესაბამისად, საჯარო ინფორმაციის გაცემის მიზნებისთვის საჯარო დაწესებულებად კვალიფიკაციისთვის, უნდა დადგინდეს "მედიააკადემიისთვის" მინიჭებული მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის უფლებამოსილება განეკუთვნება თუ არა საჯარო - სამართლებრივ უფლებამოსილებას. წარმომადგენელი სიღრმისეული კვლევის უზრუნველსაყოფად მნიშვნელოვნად მიიჩნევს გამოკვლეული იქნეს მოპასუხის სამართლებრივი სუბიექტის ფორმით ჩამოყალიბების იურიდიული წინაპირობა, კერძოდ, აპელანტი მიუთითებს „მედიააკადემიის“ დაფუძნების საფუძველსა და მიზანზე, აპელირებს „მაუწყებლობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის მე-3 პუნქტზე, „ელექტრონული კომუნიკაციების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-11 მუხლის მე-2 პუნქტზე და საგულისხმოდ მიიჩნევს, რომ კანონმდებელს საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიისთვის სხვა უფლებამოსილებების შესასრულებლად არ მიუნიჭებია არასამეწარმეო არაკომერციული იურიდიული პირის დაფუძნების უფლებამოსილება და არც საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის დაფუძნებია ა(ა)იპ სხვა შემთხვევებისთვის. მიუთითებს, რომ საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიისთვის მხოლოდ მედიაწიგნიერების განვითარების მიზნით ა(ა)იპ-ის დაფუძნების უფლებამოსილების განსაზღვრა შესაძლოა განპირობებული იყოს შემდეგი

გარემოებებით: რეალურად მედიაწიგნიერების განვითარება არ არის საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილება და მისი ბუნება პრინციპულად განსხვავდება საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის სხვა უფლებამოსილებებისგან; ასევე კერძო სამართლის იურიდიული პირი მედიაწიგნიერებას განავითარებს უფრო მოქნილად, დამატებითი ადმინისტრაციული ვალდებულებების გარეშე და დაიხარჯება ნაკლები ფინანსური რესურსი.

საჩივრის ავტორის მსჯელობით, რომელიმე (ნებისმიერი) უფლებამოსილება რომ საჯარო უფლებამოსილებად დაკვალიფიცირდეს, აუცილებელია გარკვეული იქნეს რა არის საჯარო უფლებამოსილება, რა ელემენტები აქვს მას. მიიჩნევს, რომ განსახილველ დავაში, საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილების ერთ - ერთი ძირითადი მახასიათებლის ექსკლუზიური უფლებამოსილების საკითხი მნიშვნელოვანია და შეფასების საგანი უნდა გახდეს, ვინაიდან უდავო ფაქტია, რომ მხოლოდ ა(ა)იპ „მედიააკადემია“ არ ახორციელებს მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობას. ამგვარ საქმიანობას თავისი ინიციატივით ასევე ახორციელებს მედიის განვითარების ფონდი, რომელიც წარმოადგენს არასამთავრობო ორგანიზაციას და ცხადია არ არის ადმინისტრაციული ორგანო. მიუთითებს, რომ მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის ფუნქციით ა(ა)იპ „მედიააკადემიის“ გარდა კიდევ ერთი დამოუკიდებელი სუბიექტის არსებობა დამატებით ადასტურებს მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის უფლებამოსილების საჯარო - სამართლებრივ უფლებამოსილებად და შესაბამისად, მმართველობით ფუნქციად კვალიფიკაციის შეუძლებლობას. თუ ამ უფლებამოსილებას ექნებოდა საჯარო-სამართლებრივი უფლებამოსილების შინაარსი, ცხადია რომ მედიის განვითარების ფონდი, როგორც არასამთავრობო ორგანიზაცია თავისი ინიციატივით მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობს საქმიანობას ვერ განახორციელებდა.

სააპელაციო საჩივრის ავტორის განმარტებით, საჯარო - სამართლებრივ უფლებამოსილებებს ანუ მმართველობით ღონისძიებებს მხოლოდ ადმინისტრაციული ორგანოები ახორციელებენ და პირველი ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობის გაზიარებით - აპელანტის ადმინისტრაციულ ორგანოდ კვალიფიკაციის თაობაზე, იგულისხმება რომ მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის უფლებამოსილება მმართველობითი ფუნქციაა, მმართველობით ფუნქციას კი ორგანიზაციული გაგებით ადმინისტრაციული ორგანოების გარდა სხვა სუბიექტები მხოლოდ იმ შემთხვევაში ახორციელებენ, როდესაც მათ ეს უფლებამოსილება გადასცა შესაბამისმა ადმინისტრაციულმა ორგანომ. წარმომადგენლის განმარტებით, ცხადია რომ გადაცემის ამგვარ ფაქტს, მედიის განვითარების ფონდის შემთხვევაში ადგილი არ ჰქონია, შესაბამისად, განხილული ვითარება, დამატებით ადასტურებს, რომ მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის უფლებამოსილება არ წარმოადგენს საჯარო - სამართლებრივ უფლებამოსილებას, ხოლო აპელანტი ფუნქციურ - სამართლებრივი ნიშნით ადმინისტრაციულ ორგანოს.

საკითხზე მსჯელობის ფარგლებში წარმომადგენელი მიუთითებს შემდეგს: იმისთვის, რომ აიიპ „მედიააკადემია“ ადმინისტრაციული ორგანოს დეფინიციას აკმაყოფილებდეს, სახეზე უნდა იყოს მისთვის მინიჭებული უფლებამოსილების საჯარო მმართველობითი ხასიათი. საჯარო მმართველობის ფუნქციის სრულყოფილი პოზიტიური განმარტება

შეუძლებელია. ყველაზე ფართოდ გავრცელებული დეფინიციის თანახმად, ის არის აღმასრულებელ - განმკარგულებელი საქმიანობა. საჯარო მმართველობა არის კანონების აღსრულების პროცესი, მაგრამ არა მხოლოდ. საჯარო მმართველობის ნეგატიური განმარტება უფრო სრულყოფილად გადმოსცემს საჯარო მმართველობის არსს, რომლის თანახმადაც, საჯარო მმართველობა, როგორც სახელმწიფოს ერთ - ერთი მნიშვნელოვანი ფუნქცია, არის სახელმწიფოს საქმიანობა, რომელიც არ არის კანონშემოქმედება და მართლმსაჯულება.

წარმომადგენელი ყურადსაღებად მიიჩნევს მოცემულ შემთხვევაში განხილული იქნეს რა უფლებამოსილებასთან გვაქვს საქმე და რამდენად შეესაბამება ის საჯარო მმართველობის კრიტერიუმებს, უფრო კონკრეტულად კი, უფლებამოსილება - საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების განვითარება და მისი ხელშეწყობა. აპელირებს მოქმედ კანონმდებლობაზე, კერძოდ, 2005 წლის 18 იანვრის "მაუწყებლობის შესახებ" საქართველოს კანონის 3(19) პუნქტზე და განმარტავს, რომ „მედიაწიგნიერება“ არის მრავალფეროვანი მედიასაშუალებებისა და ტექნოლოგიების, აგრეთვე ინტერნეტის ეფექტიანი და უსაფრთხო გამოყენების, მათი მეშვეობით ინფორმაციის შექმნის, მიღების, დამუშავებისა და გადაცემის, მის მიღებასა და გადაცემაში ინტერაქტიული მონაწილეობის და ინფორმაციის აღქმის, გაგებისა და კრიტიკული შეფასების, აგრეთვე მედიაპროდუქციის (აუდიოვიზუალური ტელერადიოპროდუქცია, ელექტრონული და სოციალური მედიაპროდუქცია, მათ შორის, ფილმები, მუსიკალური კლიპები, გამოსახულებები, ვებგვერდები და სხვა პროდუქცია) შინაარსის და მრავალფეროვანი მედიაპლატფორმებისა და ტექნოლოგიების შექმნის, მათი ბუნების, გამოყენებისა და რეგულირების შესახებ სპეციალური ცოდნისა და უნარ - ჩვევების ერთობლიობა. რაც შეეხება განმარტებას, საერთაშორისო ნორმატიული და დოქტრინალური სტანდარტით, მიუთითებს, რომ მედიაწიგნიერება გულისხმობს უნარებს, ცოდნას და გაგების უნარს, რომელიც საშუალებას აძლევს მომხმარებელს გამოიყენოს მედია ეფექტურად და უსაფრთხოდ. მედიაწიგნიერ ადამიანებს აქვთ უნარი გააკეთონ ინფორმირებული არჩევანი, აღიქვან შინაარსის ბუნება და სერვისები და ისარგებლონ შესაძლებლობების სრული ფარგლებით, რომელსაც სთავაზობს საკომუნიკაციო ტექნოლოგიები.

წარმომადგენლის განმარტებით, უდავოა, იმისთვის, რათა მოპასუხე სუბიექტი ადმინისტრაციულ ორგანოდ დაკვალიფიცირდეს, აუცილებელია მისი უფლებამოსილება - მედიაწიგნიერების განვითარება და ხელშეწყობა საჯარო მმართველობით ფუნქციად ჩაითვალოს. საჯარო მმართველობითი ფუნქცია მართავს (ადმინისტრირებას) გულისხმობს, რომელიც თავის თავში მოიცავს როგორც მმართველობითი ხასიათის გადაწყვეტილებათა (რეალაქტის, ხელშეკრულების) მომზადების, მიღების და გამოცემის წესებს, პროცედურას, ვადებს და ა.შ., ასევე მათი აღსრულების (ნებაყოფლობითი და იძულებითი) ფორმებს, რომლებიც სავალდებულოა ამ გადაწყვეტილებათა ადრესატებისთვის.

წარმომადგენლის განმარტებით, მედიაწიგნიერების განვითარებისა და მისი ხელშეწყობის ფუნქციის მმართველობითად დაკვალიფიცირება მართლაც ადეკვატურ განგრძობით სამართლებრივ მსჯელობას, რომელსაც განსახილველ დავაში ადგილი ვერ ექნება, ვინაიდან ამ ფუნქციის განხორციელებისთვის ვარგისი არ არის არც ადმინისტრაციული აქტის, არც ხელშეკრულების და არც რეალაქტის სამართლებრივი

ფორმა, ვინაიდან მას არ მიეკუთვნება სამართლებრივად უზრუნველყოფილ არც იურიდიულ და არც ფაქტობრივ შედეგთან, რაც მმართველობითი ფუნქციის აუცილებელი დანიშნულებაა. ამდენად, აპელანტის განმარტებით, ამგვარ მსჯელობას ლოგიკური იურიდიული დასასრული არ გააჩნია. თუ მედიაწიგნიერების განვითარება საჯარო მმართველობითი ფუნქციაა, განხორციელებისას მისი შესრულება ადრესატისთვის უნდა იყოს სავალდებულო, ხოლო, შეუსრულებლობის შემთხვევაში უნდა არსებობდეს მის შესრულებაზე ზემოქმედების იურიდიული საშუალებები. საჩივრის ავტორი აპელირებს საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროში წარდგენილ განცხადებაზე (საჯარო ინფორმაციის მოთხოვნით) რომლითაც ჰქონდათ მცდელობა მედიაწიგნიერებასთან მიმართებით გამოეკვლიათ სურათი სხვა ადმინისტრაციულ ორგანოებში და მიიჩნევს, რომ საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს მიერ, მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის მიზნით განხორციელებული ქმედებები არ ატარებს მავალდებულებელ ხასიათს, ამასთან მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობა არ წარმოადგენს სამინისტროს ძირითად კომპეტენციას და ცალსახად მიიჩნევს, რომ მედიაწიგნიერების განვითარებისა და ხელშეწყობისთვის მოპასუხის და არც სხვა რომელიმე ორგანოს მიერ გატარებული ღონისძიებები ვერ აღწევს მმართველობითი სახის ზომის სტატუსს, რამდენადაც არც წესის განსაზღვრა ხდება, არც რაიმე ფაქტობრივი ან სამართლებრივი შედეგის მიღწევა, შესაბამისად ვერ ექცევა სზაკ-ის 1.2. მუხლით განსაზღვრული მიზნის ადამიანის უფლებების და თავისუფლებების, საჯარო ინტერესებისა და კანონის უზენაესობის დაცვა - რეალიზების შესაძლებელი კანონისმიერ ჩარჩოში.

წარმომადგენელი მიიჩნევს, რომ მედიაწიგნიერების ხელშეწყობა და მისი აღსრულების პროცესში გამოყენებული პრაქტიკული მექანიზმები თავის მხრივ არ/ვერ ატარებს სავალდებულო ხასიათს. შესაბამისად, მოქალაქეებს არ/ვერ ეკისრებათ ვალდებულება გახდნენ მედიაწიგნიერების განვითარების ღონისძიებების მონაწილენი. მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობად, "მედიაკადემიის" მიერ ორგანიზებული პროგრამებით პირის ნება - სურვილით სარგებლობის შესაძლებლობის მმართველობითი ფუნქციის განხორციელებად დაკვალიფიცირება იურიდიულ საფუძველს მოკლებულია. იმ პირობებში, როცა სახეზე არ არის იმგვარი უფლებამოსილება, რომელიც მართვა - აღსრულებას ემსახურება, არ არსებობს მისი საჯარო მმართველობითი ფუნქციად მიჩნევის საფუძველი, აქედან გამომდინარე ამ უფლებამოსილების განხორციელებელი სუბიექტი ვერ დაკვალიფიცირდება ფუნქციურ - სამართლებრივი ნიშნით შექმნილ ადმინისტრაციულ ორგანოდ.

სააპელაციო საჩივარში მითითებულია შემდეგი: ა(ა)იპ „მედიაკადემიის“ მიზანი არის მედიაწიგნიერების განვითარება, რაც შესაძლოა, ფართო გაგებით წარმოადგენდეს საჯარო ინტერესს, თუმცა მხოლოდ ინტერესის არსებობა ავტომატურად არ გულისხმობს საჯარო - უფლებამოსილების განხორციელებას. ამასთან, „მედიაკადემიის“ წესდებაში „მედიაკადემიის“ ამოცანად განსაზღვრულია გააზრებული არჩევანის გაკეთების უნარის ჩამოყალიბების ხელშეწყობა. სხვადასხვა უნარის ჩამოყალიბება შესაძლოა იყოს საჯარო ინტერესის მატარებელი თუმცა მხოლოდ დასაცავი ინტერესის არსებობა არ არის საკმარისი კონკრეტული მოქმედებების მმართველობითი ფუნქციებად კლასიფიცირებისთვის. წარმომადგენლის მსჯელობით, „საჯარო უფლებამოსილებების განხორციელების“ დოქტრინალური და სასამართლო

განმარტებების ერთიანი ანალიზის საფუძველზე შესაძლებელია დასკვნის გაკეთება, რომ მმართველობითი ღონისძიება მოიცავს დისციპლინირებულ აქტივობებს, საქმიანობის კონკრეტულ ფორმებს. ამდენად, მიიჩნევა, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს საკითხზე მსჯელობის დროს, ა(ა)იპ „მედიაკადემია“ არ უნდა მიეჩნია ადმინისტრაციულ ორგანოდ მხოლოდ იმიტომ, რომ საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიისთვის კანონით მინიჭებულ უფლებამოსილებებს ასრულებდა. „საჯარო უფლებამოსილების განხორციელება“ უნდა აკმაყოფილებდეს გაცილებით მაღალ სტანდარტს ვიდრე მხოლოდ საჯარო ინტერესის არსებობა და ამა თუ იმ ფუნქციის საკანონმდებლო დონეზე გაწერაა.

საკითხზე მსჯელობის ფარგლებში, სააპელაციო საჩივრის ავტორი კიდევ ერთხელ განმარტავს, რომ ა(ა)იპ „მედიაკადემია“ დაფუძნდა „მაუწყებლობის შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე, თუმცა სადამფუძნებლო აქტით განსაზღვრულ ფუნქციებსა თუ ვალდებულებებში არ არის გაწერილი მისი მოქმედების სამართლებრივი ფარგლები, კერძოდ, მასზე უნდა გავრცელდეს თუ არა ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მოთხოვნები, ასევე არ არის მოცემული სამართლებრივი აქტის გამოცემის ან რეალაქტის განხორციელების უფლებამოსილება და სხვ. რაც მას აქცევდა ადმინისტრაციული საქმიანობის განმახორციელებელ სუბიექტად. აპელანტი მიუთითებს, რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მიხედვით, ადმინისტრაციული ორგანოს საქმიანობის სამართლებრივი ფორმებია: ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ - სამართლებრივი აქტის გამოცემა; ნორმატიულ ადმინისტრაციულ - სამართლებრივი აქტის გამოცემა; რეალაქტი; ადმინისტრაციული ხელშეკრულება. აკონკრეტებს, რომ აპელანტის საქმიანობის ფორმატი კანონით გაწერილია, თუმცა არ გვხვდება არცერთი ზემოთ ჩამოთვლილი. მისი საქმიანობის ყველა ფორმა ცალსახად კერძო - სამართლებრივია. მიუთითებს, რომ განსახილველ შემთხვევაში, ა(ა)იპ „მედიაკადემიას“ ადმინისტრაციული კანონმდებლობით აქვს მინიჭებული მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის კომპეტენცია. განმარტავს, რომ ა(ა)იპ „მედიაკადემიის“ საქმიანობა, ძირითადად ტრენინგებისა თუ ლექციების ჩატარება არის. კონკრეტული შედეგის დადგომისკენ მიმართული ქმედება, კერძოდ ახალგაზრდა თაობებში მედიაწიგნიერების განვითარებისკენ, თუმცა, აშკარად გაზვიადებული იქნება იმის დაშვება, რომ ტრენინგის გავლის შემდეგ ფაქტობრივი შედეგი დადგა. ნებისმიერი ქმედება ვერ ჩაითვლება მმართველობით ღონისძიებად და მხოლოდ ფართო გაგებით საჯარო ინტერესის არსებობა საჯარო - სამართლებრივ ფუნქციად დაკვალიფიცირების საფუძველი ვერ გახდება. საჯარო ადმინისტრირება მოიცავს აკადემიური და სოციალური სწავლების, ასევე პროფესიული სწავლების სფეროს, რაც მიზნად უნდა ისახავდეს საჯარო მომსახურებების პროგრესს, ხელისუფლების მმართველობის ყველა დონეზე.

საჩივრის ავტორის განმარტებით, ამ შემთხვევაში ა(ა)იპ „მედიაკადემია“ მიზნად ისახავს საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობას და არა რომელიმე საჯარო მომსახურების გაუმჯობესებას. ამდენად, მხოლოდ ზოგადი უნარის განვითარებისთვის ხელშეწყობა წარმომადგენლის განმარტებით ვერ შეფასდება მმართველობით ღონისძიებად, ხოლო აპელანტის მიერ ტრენინგები და პროექტები რეალაქტად. საჩივრის ავტორის განმარტებით, კანონმდებლობის ანალიზი

ცხადყოფს, რომ საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნულ კომისიას სხვა უფლებამოსილებების შესასრულებლად არ დაუფუძნებია კერძო სამართლის იურიდიული პირი, არამედ მხოლოდ კანონით პირდაპირ გათვალისწინებულ შემთხვევაში „მედიაწიგნიერების უზრუნველსაყოფად“. რეალურად მედიაწიგნიერების განვითარება არ არის საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილება და მისი ბუნება პრინციპულად განსხვავდება საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის სხვა უფლებამოსილებებისგან; კერძო სამართლის იურიდიული პირი მედიაწიგნიერებას განავითარებს უფრო მოქნილად დამატებითი ადმინისტრაციული ვალდებულებების გარეშე. ამდენად, კანონმდებლის მიერ, „მედიაწიგნიერების განვითარების“ უფლებამოსილების ამგვარად მოწესრიგებას უთუოდ აქვს შინაარსობრივი დატვირთვა და იმსახურებს რაციონალურ მიდგომად შეფასებას. ამგვარი გადაწყვეტით, კანონმდებელმა პრაქტიკულად საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიისთვის მინიჭებული არამმართველობითი ხასიათის უფლებამოსილება - „მედიაწიგნიერების განვითარება“ გამოყო საჯარო - მმართველობითი უფლებამოსილებებისგან და მისი კერძო - სამართლებრივი ხასიათის გამო, კერძო სამართლის იურიდიული პირის შექმნის უფლებამოსილება კანონითვე განუსაზღვრა.

აპელანტის მსჯელობით, ვინაიდან "მედიააკადემია" არ ახორციელებს საჯარო - სამართლებრივ უფლებამოსილებას, ცხადია ვერც საჯარო - სამართლებრივი საქმიანობის ფორმებს გამოიყენებს და პირიქით, რაკი არ/ვერ იყენებს საჯარო - სამართლებრივი საქმიანობის ფორმებს, ამგვარი საქმიანობა საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებად ვერ დაკვალიფიცირდება ადმინისტრაციული სამართლით მკაფიოდ განსაზღვრული პრინციპებისა და მკაცრად რეგლამენტირებული ფორმალური წესების აუცილებლობის გამო. წინააღმდეგ შემთხვევაში, პირის უფლების დაცვის სისტემა, რაზედაც დაშენებულია ადმინისტრაციული, ე.ი. სუბორდინაციული სამართალურთიერთობა, სახეზე აღარ/ველარ გვექნება. მეტიც, ა(ა)იპ "მედიააკადემიას" არც დაფუძნების თაობაზე გადაწყვეტილებაში და არც წესდებაში, არ აქვს დადგენილი ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ სამართლებრივი აქტების როგორც საქმიანობის საჯარო - სამართლებრივი ფორმის გამოყენების უფლებამოსილება და არც სათანადო დათქმის არსებობის გარეშე, საკუთარი გადაწყვეტილებით იყენებს საქმიანობის პროცესში ადმინისტრაციულ აქტებს. ამგვარი ფაქტობრივი და სამართლებრივი ვითარება რეალურად განპირობებულია "მედიააკადემიის" დანიშნულებით, რომლის რეალიზების პროცესშიც, "მედიააკადემიისთვის" განსაზღვრული ზომები, ფორმები და ინსტრუმენტები არ ატარებენ აღმჭურველ, ამკრძალავ ან შემზღვევად ხასიათს, ვინაიდან აპელანტის მთავარ მისიას მედიაწიგნიერების განვითარების წახალისება/ხელშეწყობა წარმოადგენს, რომელსაც შედეგების ნაწილში (უნარების ჩამოყალიბება), ამგვარი იმპერატიულად დადგენილი სამართლებრივი შედეგის შინაარსი ვერ ექნება.

აპელანტის განმარტებით, იმ შემთხვევაში, თუ სათანადო საკანონმდებლო წესრიგის გარეშე, მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის ფუნქცია, საჯარო - სამართლებრივ ანუ საჯარო მმართველობით უფლებამოსილებად იქნება შეფასებული და მოექცევა სუბორდინაციისა და სავალდებულობის სტანდარტში, ასეთ შემთხვევაში მედიაწიგნიერების განვითარების მიზნით დაგეგმილ პროცესებში მოქალაქეების სავალდებულო მონაწილეობის თაობაზე მოწესრიგების განსაზღვრით, ამკარად და სათანადო ლეგიტიმური მიზნის არსებობის გარეშე შეიზღვევა ადამიანის

ძირითადი უფლება - პიროვნების თავისუფალი განვითარების თაობაზე. მედიაწიგნიერების განვითარების მიზნით გატარებულ ღონისძიებებში მონაწილეობის სავალდებულო ხასიათის დადგენა, სასამართლო წესით წინააღმდეგობაში მოვა სასამართლო ხელისუფლების იურისდიქციასთან, რაც ბუნებრივია, არ შეესაბამება კონსტიტუციის დათქმებს, ასევე წინააღმდეგობაში მოვა სზაკ-ით განსაზღვრული მმართველობის მიზნებთან ადამიანის ძირითადი უფლებებისა და თავისუფლებების დაცვის თაობაზე. აპელანტი მიიჩნევს, რომ კერძო სამართლის იურიდიული პირის ადმინისტრაციულ ორგანოდ ფუნქციონირების პროცესში სახეზე უნდა იყოს მის მიერ მმართველობითი ფუნქციის განხორციელების კანონიერებაზე შესაბამისი ადმინისტრაციული (ან მადელეგირებელი) ორგანოს მხრიდან ადმინისტრაციული კონტროლის მექანიზმი. განსახილველ შემთხვევაში, საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის და არც სხვა ორგანოს უფლებამოსილებას არ წარმოადგენს ა(ა)იპ "მედიააკადემიის" მიერ განხორციელებული საქმიანობის მიზანშეწონილობა/კანონიერების შემოწმება. შესაბამისად, თუ არ არსებობს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ განხორციელებული საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილების კონტროლის რესურსი, ირღვევა ადმინისტრაციული ორგანოების იერარქიულობის ან მათ გადაწყვეტილებებზე/ქმედებაზე ზემოქმედების პრინციპი, მათ შორის, ადმინისტრაციული საჩივრის, როგორც ორგანოს მიერ მმართველობითი ფუნქციის ფარგლებში განხორციელებული ქმედებების კონტროლის არსი. მმართველობის ამ სტანდარტში ვერმოქცევა, თავის მხრივ დამატებით გამოირიცხავს „მედიააკადემიის“ მიერ საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილების განხორციელებას.

აქვე, წარმომადგენელი განმარტავს შემდეგს: ნაკისრი ვალდებულებების საჯარო - სამართლებრივი ხასიათისა და საჯარო - სამართლებრივი უფლება - მოვალეობებით აღჭურვის ფაქტის დადგენა, არსებითია იმ შემთხვევაშიც, როდესაც კერძო სამართლის იურიდიულ პირს საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილება ენიჭება არა ხელშეკრულებით, არამედ სხვა ფორმით. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის პროცესში, "მედიააკადემიის" მიერ გამოყენებული ზომები და ინსტრუმენტები გამოიხატება იმგვარ ღონისძიებებში, რომელთა ორგანიზების თაობაზე მიღებული გადაწყვეტილება ან/და თავად განხორციელების პროცესი, ვერ ექცევა მმართველობითი ფუნქციის განხორციელების მექანიზმის შინაარსში და არ შეესაბამება ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ სავალდებულოდ გამოსაყენებელ საჯარო - სამართლებრივ ფორმებს. ამდენად, იმ ვითარებაში როდესაც საქმის განმხილველი სასამართლოს მიერ გამოკვლეული და შეფასებული არ არის მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის უფლებამოსილების სუბსტანციური შინაარსი და შესაბამისად დადასტურებული არ არის ამ უფლებამოსილების საჯარო - სამართლებრივი ხასიათი, ცხადია რომ ვერც მისი როგორც საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილების დელეგირების ფაქტი იარსებებს. ამგვარად, წარმომადგენელი მიიჩნევს, რომ აპელანტის საჯარო დაწესებულებად განხილვის ნაწილში გასაჩივრებელი გადაწყვეტილების მთავარი მოტივი უსაფუძვლო და არამართლზომიერია, რაც წარმომადგენლის მსჯელობით, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების აბსოლუტურ წინაპირობას ჰქმნის.

3.1.2. ვინაიდან სადაო სამართალურთიერთობა საჯარო ინფორმაციის

ხელმისაწვდომობის თემატიკიდან გამომდინარეობს სააპელაციო საჩივრის ავტორი განმარტავს შემდეგს: საჯარო ინფორმაცია არის ოფიციალური დოკუმენტი (მათ შორის, ნახაზი, მაკეტი, გეგმა, სქემა, ფოტოსურათი, ელექტრონული ინფორმაცია, ვიდეო - და აუდიოჩანაწერები), ანუ საჯარო დაწესებულებაში დაცული, აგრეთვე საჯარო დაწესებულების ან მოსამსახურის მიერ სამსახურებრივ საქმიანობასთან დაკავშირებით მიღებული, დამუშავებული, შექმნილი ან გაგზავნილი ინფორმაცია, ასევე საჯარო დაწესებულების მიერ პროაქტიულად გამოქვეყნებული ინფორმაცია. ტერმინის დეფინიციაში მაკვალეფიცირებელი ელემენტი საჯარო დაწესებულებაა. ამდენად, საპროცესო სამართლებრივ ურთიერთობაში სახეზე უნდა იყოს ორი კომპონენტი: 1. დავის საგანი - საჯარო ინფორმაცია; 2. მოპასუხე - საჯარო დაწესებულება. აკონკრეტებს, რომ თავად საჯარო დაწესებულება მოიცავს ორ ტიპს: 1. ადმინისტრაციული ორგანო; 2. სახელმწიფო ან მუნიციპალური ბიუჯეტის სახსრებიდან დაფინანსებული კერძო სამართლის იურიდიული პირი ასეთი დაფინანსების ფარგლებში.

წარმომადგენლის განმარტებით, როდესაც სუბიექტი არ ახორციელებს მმართველობით ფუნქციას, რაც არ უნდა დიდი იყოს ინტერესი მის საქმიანობასთან დაკავშირებულ ინფორმაციაზე, ის ვერ გახდება ყველასათვის ხელმისაწვდომი. ასეთი სუბიექტების მიმართ საზოგადოების მხრიდან კონტროლის ინტერესი მაშინ ხდება ლეგიტიმური, როდესაც ის საქმიანობას ახორციელებს სახელმწიფო ან ადგილობრივი თვითმმართველობის ბიუჯეტიდან დაფინანსების ფარგლებში. აღნიშნული ორი კრიტერიუმის გათვალისწინებით, ინფორმაციის თავისუფლების მიზნებისთვის სზაკ-ით განისაზღვრა ახალი ტერმინი - საჯარო დაწესებულება. სუბიექტი, რომელიც ახორციელებს საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებებს (ადმინისტრაციული ორგანო), ან მოქმედებს სახელმწიფო ან ადგილობრივი თვითმმართველობის დაფინანსების ფარგლებში, არის საჯარო დაწესებულება და მასზე ვრცელდება ინფორმაციის ხელმისაწვდომობის მოთხოვნა.

აპელანტის განმარტებით, მიუხედავად იმისა, რომ საჯარო ინფორმაციის გაცემის ვალდებულება ინფორმაციის თავისუფლების მაღალი სტანდარტიდან გამომდინარეობს, სზაკ-ით დადგენილი ვალდებულება ვრცელდება არა ადმინისტრაციულ ორგანოსთან შემხებლობაში მყოფ ნებისმიერ იურიდიულ პირზე, არამედ, მხოლოდ იმ სუბიექტებზე, რომლებიც ფუნქციონალური გაგებით ადმინისტრაციულ ორგანოებს წარმოადგენენ, მათი საქმიანობის გამჭვირვალობის უზრუნველყოფისთვის. განსახილველ შემთხვევაში მიიჩნევს, რომ ვერ დასტურდება ა(ა)იპ „მედიაკადემიის“ მიერ საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილების განხორციელების ფაქტი, რაც წარმომადგენლის განმარტებით აპელანტს ვერ აქცევს საჯარო დაწესებულების ცნებაში და შესაბამისად, მასთან დაცული ინფორმაცია ვერ იძენს საჯარო ინფორმაციის სტატუსს, რის გამოც ვერ იარსებებს მისი გაცემის ვალდებულებაც.

წარმომადგენელი მიიჩნევს, რომ საქმის განხილველმა სასამართლომ ა(ა)იპ „მედიაკადემია“ არასწორად მიიჩნია ფუნქციონალური გაგებით ადმინისტრაციულ

ორგანოდ და შესაბამისად, მას როგორც საჯარო დაწესებულებას, არამართლზომიერად დააკისრა საჯარო ინფორმაციის გაცემის ვალდებულება. მიუთითებს, რომ გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ შეიცავს დასაბუთებას რომელ წინაპირობებზე დაყრდნობით ჩათვალა საქმის განმხილველმა სასამართლომ ა(ა)იპ „მედიაკადემიისთვის“ საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის მიერ, 2018 წლის 02 აგვისტოს N455/22 გადაწყვეტილებით მინიჭებული მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის უფლებამოსილება საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებად. წარმომადგენლის განმარტებით, სასამართლომ შეფასების მიღმა დატოვა ა(ა)იპ მედიაკადემიის მიერ, მმართველობითი ფუნქციის განხორციელების საკითხი, რაც ადმინისტრაციული ორგანოსთვის კანონმდებლობით მინიჭებული საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილების მთავარ მიზანს წარმოადგენს. სასამართლომ არ იმსჯელა რამდენად აქვს ა(ა)იპ „მედიაკადემიას“ ვალდებულება მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის მიზნით ქმედებების განხორციელების პროცესში დაიცვას ადმინისტრაციული კანონმდებლობით განსაზღვრული სავალდებულო პროცედურები, უნდა იხელმძღვანელოს თუ არა ა(ა)იპ „მედიაკადემიამ“ ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით დადგენილი პრინციპებითა და ნორმებით, რომლებიც თავის მხრივ საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილების კანონიერი განხორციელების წინაპირობებს განსაზღვრავს და რამდენად ატარებს მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის მიზნით გატარებული ღონისძიებები, მიღებული ზომები ან შემუშავებული ინსტრუმენტები საჯარო - სამართლებრივი ფორმების ხასიათს.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, აპელანტი მხარე მიიჩნევს, რომ არ არსებობს ა(ა)იპ „მედიაკადემიას“ ფუნქციონალური გაგებით ადმინისტრაციულ ორგანოდ და საჯარო ინფორმაციის გაცემის მიზნებისთვის საჯარო დაწესებულებად დაკვალიფიცირების სამართლებრივი წინაპირობები.

4. სააპელაციო სასამართლოს მიერ გასაჩივრებული გადაწყვეტილების ძალაში დატოვების ფაქტობრივი და სამართლებრივი დასაბუთება:

4.1. სააპელაციო პალატამ განიხილა საქმის მასალები, მოისმინა მხარეთა ახსნა-განმარტებები, შეამოწმა გადაწყვეტილების კანონიერება - დასაბუთებულობა და მიიჩნევს, რომ სააპელაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

სააპელაციო პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო საჩივარში მითითებული გარემოებები არ ჰქმნიან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებულ შემადგენლობას და შესაბამისად, გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ - სამართლებრივ საფუძვლებს.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 377-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. იმავე მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად, სამართლებრივი

თვალსაზრისით შემოწმებისას სასამართლო ხელმძღვანელობს 393-ე და 394-ე მუხლების მოთხოვნებით. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თუ სააპელაციო სასამართლო ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და დასკვნებს საქმის ფაქტობრივ ან/და სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით, მაშინ დასაბუთება იცვლება მათზე მითითებით.

4.2. უპირველესად პალატა მიუთითებს, რომ დავის საგანს წარმოადგენს საჯარო ინფორმაციის გაცემის დავალება, უფრო კონკრეტულად კი მხარემ სასარჩელო განცხადებით მოითხოვა მოპასუხეს დაევალოს გაცეს ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტის 2020 წლის 24 იანვრის FIO 01/20-010 განცხადების მე-4, მე-6 და მე-8 პუნქტებით მოთხოვნილი ინფორმაცია პერსონალური მონაცემების დაფარვით (დეპერსონალიზაციით). მეტი სიცხადისთვის 2020 წლის 24 იანვრის FIO 01/20-010 განცხადებით მოთხოვნილი იყო შემდეგი ინფორმაცია/დოკუმენტაცია:

1. ააიპ „მედიაკადემიის“ 2018 და 2019 წლების დამტკიცებული ბიუჯეტი და მათი შესრულების ანგარიშები ცალ - ცალკე და 2020 წლის დამტკიცებული ბიუჯეტი;
2. ააიპ „მედიაკადემიაში“ დასაქმებული თანამშრომლების საშტატო ნუსხა თანამდებობრივი სარგოების მითითებით;
3. ააიპ „მედიაკადემიაში“ დასაქმებულ თანამშრომლებზე 2018- 2019 წლებში გაცემული ფულადი ჯილდოები და დანამატები;
4. ააიპ „მედიაკადემიაში“ ხელშეკრულებით დასაქმებულთა შესახებ ინფორმაცია (ხელშეკრულების საგნისა და ყოველთვიური ანაზღაურების მითითებით);
5. ააიპ „მედიაკადემიის“ მიერ კომუნიკაციების ეროვნული კომისიისათვის წარდგენილი ანგარიშები;
6. ააიპ „მედიაკადემიის“ 2018 და 2019 წლის რეკლამის დამზადებისა და განთავსების ხარჯები ცალ - ცალკე, დამზადებისა და განთავსების ადგილის მითითებით;
7. ააიპ „მედიაკადემიაში“ მოქმედი „მედიალაბის“, „მედიაკრიტიკისა“ და „მედიასკოლის“ ფუნქციების განმსაზღვრელი სამართლებრივი აქტების ასლები, ასეთის არსებობის შემთხვევაში;
8. „მედიალაბის“, „მედიაკრიტიკისა“ და „მედიასკოლის“ ფარგლებში განხორციელებული აქტივობების ჩამონათვალი, თითოეულის დეტალური ხარჯების მითითებით, მათ შორის მოწვეული ექსპერტების ანაზღაურების ჩათვლით;
9. „მედიალაბის“, „მედიაკრიტიკისა“ და „მედიასკოლის“ პროექტების განხორციელებასთან დაკავშირებით ააიპ „მედიაკადემიასა“ და საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნულ კომისიას შორის არსებული ოფიციალური მიმოწერის ასლები.

აქვე, ყურადსაღებია ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტის 2020 წლის 24 იანვრის FIO 01/20-010 განცხადების პასუხად გაგზავნილი ა(ა)იპ „მედიაკადემიის“ 2020 წლის 31 იანვრის წერილი, რომლითაც ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტს ეცნობა, რომ ა(ა)იპ „მედიაკადემია“ არის არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირი, რომელიც არ ახორციელებს საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებებს, შესაბამისად, არც ორგანიზაციულ - სამართლებრივი, არც ფუნქციური გაგებით არ არის ადმინისტრაციული ორგანო და არ

ფინანსდება სახელმწიფო ან ადგილობრივი ბიუჯეტის სახსრებით. შესაბამისად, მასზე არ ვრცელდება საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსი.

იმ სადავო საკითხის გადაჭრამდე, მართებულია თუ არა პირველი ინსტანციის სასამართლოს შედეგი და დასაბუთება საჯარო ინფორმაციის გაცემის დავალების თაობაზე, პალატა მნიშვნელოვნად მიიჩნევს შეფასდეს მოპასუხეზე - ა(ა)იპ „მედიაკადემიაზე“ ვრცელდება თუ არა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის III თავის (ინფორმაციის თავისუფლება) მოქმედება. აღნიშნული საკითხის სამართლებრივი შეფასება და საკითხის გადაწყვეტა ცალსახად წყვეტს დავის საგნის - ქმედების განხორციელების დავალების (საჯარო ინფორმაციის გაცემის დავალების) თაობაზე სარჩელის სამართლებრივ ბედს.

4.3. საქართველოს კონსტიტუციის მე-18 მუხლის მეორე პუნქტის თანახმად, ყველას აქვს უფლება კანონით დადგენილი წესით გაეცნოს საჯარო დაწესებულებაში მასზე არსებულ ან სხვა ინფორმაციას ან ოფიციალურ დოკუმენტს, გარდა იმ შემთხვევისა, როდესაც იგი შეიცავს კომერციულ ან პროფესიულ საიდუმლოებას ან დემოკრატიულ საზოგადოებაში აუცილებელი სახელმწიფო ან საზოგადოებრივი უსაფრთხოების ან სამართალწარმოების ინტერესების დასაცავად კანონით ან კანონით დადგენილი წესით აღიარებულია სახელმწიფო საიდუმლოებად. ამავე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, ოფიციალურ ჩანაწერებში არსებული ინფორმაცია, რომელიც დაკავშირებულია ადამიანის ჯანმრთელობასთან, ფინანსებთან ან სხვა პირად საკითხებთან, არავისთვის არ უნდა იყოს ხელმისაწვდომი თვით ამ ადამიანის თანხმობის გარეშე, გარდა კანონით გათვალისწინებული შემთხვევებისა, როდესაც ეს აუცილებელია სახელმწიფო ან საზოგადოებრივი უსაფრთხოების უზრუნველსაყოფად, საჯარო ინტერესების, ჯანმრთელობის ან სხვათა უფლებების დასაცავად.

საქართველოს კონსტიტუციით რეგლამენტირებული საჯარო ინფორმაციის ხელმისაწვდომობის მითითებული ძირითადი უფლება კონკრეტიზირებულია საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-3 თავით. აღნიშნული კოდექსის 28-ე მუხლი იმეორებს კონსტიტუციურ ნორმას, რომ საჯარო ინფორმაცია ღიაა, გარდა კანონით გათვალისწინებული შემთხვევებისა და დადგენილი წესით სახელმწიფო, კომერციული ან პროფესიული საიდუმლოებისთვის ან პერსონალური მონაცემებისთვის მიკუთვნებული ინფორმაციისა. პალატა ყურადღებას ამახვილებს აღნიშნული კოდექსის მე-10 მუხლის პირველ ნაწილზე, რომელიც ადგენს, რომ ყველას აქვს უფლება, გაეცნოს ადმინისტრაციულ ორგანოში არსებულ საჯარო ინფორმაციას, აგრეთვე მიიღოს მისი ასლები, თუ ისინი არ შეიცავენ სახელმწიფო, პროფესიულ ან კომერციულ საიდუმლოებას ან პერსონალურ მონაცემებს. ამრიგად, საჯარო დაწესებულებებში საჯარო ინფორმაციის ღიაობა უზრუნველყოფილია და მისი შეზღუდვა ორ შემთხვევაშია დაშვებული: როცა ეს კანონმდებლობით არის გათვალისწინებული და როცა დადგენილი წესით იგი მიეკუთვნება პერსონალურ მონაცემებს, სახელმწიფო, პროფესიულ ან კომერციულ საიდუმლოებას.

4.4. პალატა მიუთითებს, რომ ინფორმაციის თავისუფლება გულისხმობს საჯარო დაწესებულებაში არსებული ინფორმაციის ხელმისაწვდომობას და მიღების უფლებას (გარდა კანონით გათვალისწინებული შემთხვევებისა) და დადგენილი წესით

სახელმწიფო, კომერციული ან პროფესიული საიდუმლოებისთვის ან პერსონალური მონაცემებისთვის მიკუთვნებული ინფორმაციისა), ხოლო საჯარო ინფორმაციის გაცემის სუბიექტს წარმოადგენს ყველა ის საჯარო დაწესებულება, რომელსაც გააჩნია სათანადო საჯარო ინფორმაცია ან ხელი მიუწვდება მასზე. საჯარო დაწესებულების ცნება საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის III თავის მიზნებისათვის განმარტებულია ამავე თავის 27-ე მუხლში, რომლის თანახმადაც, ის მოიცავს ადმინისტრაციულ ორგანოს და სახელმწიფო ან ადგილობრივი ბიუჯეტის სახსრებიდან დაფინანსებულ კერძო სამართლის პირს ასეთი დაფინანსების ფარგლებში. შესაბამისად, ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსი ინფორმაციის გაცემის ვალდებულებას აკისრებს არა მხოლოდ სახელმწიფო უწყებებს, არამედ საჯარო დაწესებულებებს, რომელთა ცნებაც უფრო ფართოა და მოიცავს ადმინისტრაციულ ორგანოს.

საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით კანონმდებელი ითვალისწინებს ადმინისტრაციული ორგანოს ცნებას, რომლის თანახმადაც, ადმინისტრაციული ორგანო არის ყველა სახელმწიფო ან მუნიციპალიტეტის ორგანო/დაწესებულება, საჯარო სამართლის იურიდიული პირი (გარდა პოლიტიკური და რელიგიური გაერთიანებებისა), აგრეთვე ნებისმიერი სხვა პირი, რომელიც საქართველოს კანონმდებლობის საფუძველზე ასრულებს საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებებს.

საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის „მ“ ქვეპუნქტით კანონმდებელი განმარტავს საჯარო ინფორმაციის ცნებას, კერძოდ, საჯარო ინფორმაცია არის ოფიციალური დოკუმენტი (მათ შორის, ნახაზი, მაკეტი, გეგმა, სქემა, ფოტოსურათი, ელექტრონული ინფორმაცია, ვიდეო - და აუდიოჩანაწერები), ანუ საჯარო დაწესებულებაში დაცული, აგრეთვე საჯარო დაწესებულების ან მოსამსახურის მიერ სამსახურებრივ საქმიანობასთან დაკავშირებით მიღებული, დამუშავებული, შექმნილი ან გაგზავნილი ინფორმაცია, ასევე საჯარო დაწესებულების მიერ პროაქტიულად გამოქვეყნებული ინფორმაცია.

პალატა განმარტავს, რომ პირის ადმინისტრაციულ ორგანოდ მიჩნევისათვის მნიშვნელოვანია მისი ფუნქციებისა და მიზნების განსაზღვრა. ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დეფინირებული ტერმინის - „ადმინისტრაციული ორგანო“ საფუძველზე სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული ორგანოს ცნების განსაზღვრისთვის მნიშვნელოვანია, როგორც ზემოთ აღინიშნა, მისი ფუნქციონალური გაგება. ადმინისტრაციული ორგანოს ცნების ლეგალური დეფინიცია ორი ნაწილისგან შედგება; დეფინიციის პირველი ნაწილი მოიცავს ყველა სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობისა და მმართველობის ორგანოს, აგრეთვე - საჯარო სამართლის იურიდიულ პირებს, როდესაც ეს სუბიექტები ასრულებენ საჯარო - სამართლებრივ უფლებამოსილებებს, ისინი წარმოადგენენ ადმინისტრაციულ ორგანოს საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის გაგებით. არსებითი არ არის ხელისუფლების რომელი შტოს სტრუქტურულ ერთეულს წარმოადგენს ესა თუ ის ორგანო, არამედ მნიშვნელოვანია, ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში რა ფუნქციის განხორციელება გულისხმობს საქმიანობას, რომელიც ან არის კონსტიტუციური უფლებამოსილებების განხორციელება, პოლიტიკური გადაწყვეტილებები, საეკლესიო

საქმიანობა, კანონშემოქმედება და მართლმსაჯულება.

ადმინისტრაციული ორგანოს ფუნქციონალური გაგება, რომელიც ცნების დეფინიციის მეორე ნაწილშია მოცემული, აერთიანებს იმ ფიზიკურ და იურიდიულ პირებს, რომლებიც არ არიან სახელმწიფო ან ადგილობრივი მმართველობის ორგანოთა სისტემის სუბიექტები, მაგრამ კანონმდებლობის საფუძველზე ახორციელებენ საჯარო - სამართლებრივ უფლებებს. „ნებისმიერ სხვა პირში“ იგულისხმება როგორც კერძო სამართლის არაკომერციული იურიდიული პირები, ასევე საწარმოები, კერძო სამართლის იურიდიულ პირს საჯარო სამართლებრივი უფლებამოსილება შეიძლება დაეკისროს დელეგირებით ანუ სახელმწიფოს მხრიდან მის მიმართ უფლებამოსილების გადაცემის საფუძველზე. კერძო სამართლის იურიდიული პირები არ არიან უფლებამოსილი გამოიყენონ საქმიანობის საჯარო - სამართლებრივი ფორმები, თუმცა კანონმდებლობის საფუძველზე სახელმწიფოს შეუძლია აღჭურვოს ეს პირები საჯაროსამართლებრივი უფლებამოსილებით, თუ იგი მოითხოვს რაიმე სპეციალურ ცოდნას და გამოცდილებას. სწორედ საჯაროსამართლებრივი უფლებამოსილების განხორციელების პროცესში კერძო სამართლის იურიდიული პირები განიხილებიან ადმინისტრაციულ ორგანოებად და ამ დროს არიან ვალდებული მიიღონ გადაწყვეტილებები ან განახორციელონ ქმედებები ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსითა და მოქმედი კანონმდებლობით დადგენილი მოთხოვნების გათვალისწინებით.

აღსანიშნავია, რომ სწორედ ამგვარადაა განმარტებული ადმინისტრაციული ორგანოს დეფინიცია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერაც (ბს-381-370(კ-13).

აქვე, პალატა ყურადღებას ამახვილებს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2018 წლის 18 იანვრის ბს-674-670(2კ-17) გადაწყვეტილებაზე, რომლითაც უცვლელად დარჩა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება. სასამართლომ განმარტა, რომ სს „... ფონდი“ წარმოადგენს ადმინისტრაციულ ორგანოს ფუნქციონალური გაგებით, ვინაიდან ფონდი ახორციელებს ენერგეტიკის სამინისტროს კანონით დადგენილ ფუნქციებს, დაფუძნებულია საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს მიერ და ის გარემოება, რომ ფონდი კერძო სამართლის იურიდიული პირია და მისი საქმიანობის მიზნებს შორის სახელდება მოგების მიღება, არ ცვლის ვითარებას. პალატა მიიჩნევს, რომ აღნიშნული გადაწყვეტილებით სასამართლოს მიერ ყურადღება გამახვილდა ფონდის ფუნქციებზე.

4.5. პალატა ეთანხმება და იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს აპელირებას „მაუწყებლობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის პირველ და მე-2 პუნქტებზე, რომლის თანახმადაც, მაუწყებლობის სფეროში საქმიანობას არეგულირებს კომისია. კომისია არის საჯარო სამართლის იურიდიული პირი, მუდმივმოქმედი ეროვნული მარეგულირებელი ორგანო, რომელიც არ ექვემდებარება არცერთ სახელმწიფო უწყებას. კომისია არ არის სახელმწიფო ქონების საფუძველზე შექმნილი საჯარო სამართლის იურიდიული პირი (დაწესებულება) ან საჯარო სამართლის კორპორაცია. კომისიის სამართლებრივი სტატუსი განისაზღვრება ელექტრონული კომუნიკაციების შესახებ“ საქართველოს კანონითა და ამ კანონით მიფიქტურული სამართლებრივი ნორმის მე-3 პუნქტის „ო“ ქვეპუნქტის შესაბამისად. მაუწყებლობის

სფეროში კომისიის ერთ - ერთ ფუნქციას წარმოადგენს საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობა.

ამავე საკანონმდებლო აქტის 14¹ მუხლის მე-3 პუნქტის შესაბამისად, მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის, მათ შორის, საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების მდგომარეობის შეფასების, გამოწვევების იდენტიფიცირების და მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის კვლევების ჩატარების, საზოგადოების სხვადასხვა ასაკობრივი ჯგუფებისა და სხვა ჯგუფებისათვის (ბავშვები და მათი მშობლები, მასწავლებლები, მედიის წარმომადგენლები და სხვა) სპეციალური სასწავლო კურსების ჩატარების/პროგრამების განხორციელების, მიზნით კომისია უფლებამოსილია დააფუძნოს მედიაწიგნიერების სასწავლო - კვლევითი ცენტრი არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირის ორგანიზაციულ - სამართლებრივი ფორმით. კომისია უფლებამოსილია აღნიშნული მიზნების მისაღწევად, სხვა დაინტერესებული პირების მონაწილეობით შექმნას მედიაწიგნიერების განვითარების ქსელი/პლატფორმა, ვებგვერდი.

განსახილველ შემთხვევაში, პალატა ყურადღებას ამახვილებს საქმეში წარმოდგენილ საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის 2018 წლის 02 აგვისტოს №455/22 გადაწყვეტილებაზე და ამავე გადაწყვეტილებით მიღებული არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირის „მედიაკადემია“ წესდებაზე, რომლის შინაარსით დგინდება, რომ ა(ა)იპ „მედიაკადემია“ დაფუძნებულია საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიისთვის კანონმდებლობით მინიჭებული საჯარო - სამართლებრივი ფუნქციის განსახორციელებლად, კერძოდ, საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის მიზნით და ა(ა)იპ „მედიაკადემიას“ საქმიანობის ძირითად მიზანს სწორედ საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობა წარმოადგენს.

პალატა ეთანხმება და იზიარებს მოსარჩელე მხარის (მოწინააღმდეგე მხარე) იმ მსჯელობას, რომ კომუნიკაციების ეროვნული კომისია წარმოადგენს მარეგულირებელ ორგანოს, რომელიც, მართალია, ბიუჯეტიდან არ ფინანსდება, თუმცა, მასზე სრულად ვრცელდება საჯაროობის მოთხოვნები. ის საკუთარ შემოსავლებს რეგულირების საფასურიდან იღებს, რაც, თავის მხრივ, მარეგულირებელი ორგანოსთვის მყარი დამოუკიდებლობის გარანტიების მიცემას ემსახურება. თანხების პირდაპირ კომისიასთან მიმართვა არ შეიძლება გახდეს კომისიისთვის ტექნიკური და ხელოვნური შესაძლებლობა გათავისუფლდეს საჯარო - სამართლებრივი ბოჭვისგან და უგულებელყოს ანგარიშვალდებულებისა და საჯაროობის პრინციპები. იმ ფაქტს, რომ პირის საჯარო დაწესებულებად მიჩნევისათვის დაფინანსების წყარო არ არის მთავარი კრიტერიუმი, ადასტურებს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 11 ივნისის გადაწყვეტილება საქმეზე N3/520-15. მიუხედავად იმისა, რომ მოქმედებები, რის თაობაზეც იყო ინფორმაცია გამოთხოვილი არ განხორციელებულა სახელმწიფო დაფინანსების ფარგლებში, მითითებულ გადაწყვეტილებაში სასამართლომ გაიზიარა მხარის არგუმენტი მასზე, რომ სააგენტო ფუნქციების დელეგირების ფარგლებში ახორციელებდა საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებას, რაც მას საჯარო ინფორმაციის გაცემას ავალდებულებდა (იხ. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 11 ივნისის გადაწყვეტილება საქმეზე

პალატა მართებულად მიიჩნევს პირველი ინსტანციის სასამართლოს აპელირებას საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2020 წლის 18 მარტის ბს-127(გ-20)) განჩინებაზე, სადაც საკასაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ „დელეგირებისას კონკრეტული ადმინისტრაციული ორგანო მისთვის კანონმდებლობით მინიჭებულ უფლება-მოვალეობებს გადასცემს მესამე პირს, რომელიც შესაძლოა იყოს როგორც კერძო პირი, ასევე ადმინისტრაციული ორგანო. დელეგირების შედეგად სუბიექტი აღიჭურვება კონკრეტულ სფეროში საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილებებით და მოქმედებს მინიჭებული უფლება - მოვალეობების ფარგლებში. ამასთანავე, დელეგირებული უფლებამოსილებების მოცულობა, ვადა და სუბიექტი განისაზღვრება შესაბამისი საჯარო - სამართლებრივი ფუნქციის მატარებელი ორგანოს მიერ. დელეგირება შესაძლოა განხორციელდეს როგორც ადმინისტრაციულ - სამართლებრივი აქტის გამოცემის, ასევე ფუნქციის მიმღებ სუბიექტთან შესაბამისი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი ხელშეკრულების დადებით ან მათი ერთობლივი გამოყენებით.“

„მაუწყებლობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის მე-3 პუნქტის „ო“ ქვეპუნქტის და 141 მუხლის მე-3 პუნქტის დეფინიციიდან გამომდინარე და საქმეში არსებული მასალების, ასევე სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვის დროს წარმომადგენელთა მიერ გაკეთებული ახსნა - განმარტებების გათვალისწინებით, პალატა მიიჩნევს, რომ ა(ა)იპ „მედიააკადემია“ წარმოადგენს ადმინისტრაციულ ორგანოს ფუნქციონალური გაგებით, რამდენადაც ეს უკანასკნელი ორგანიზაციულ - სამართლებრივი ფორმით კერძო სამართლის იურიდიული პირია, რომელიც საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის მიერ დელეგირებული უფლებამოსილების საფუძველზე ჩამოყალიბებულია საჯარო უფლებამოსილების განსახორციელებლად, კერძოდ, საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის მიზნით. მიუხედავად იმისა, რომ ა(ა)იპ „მედიააკადემია“ არის არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირი, მისი სადამფუძნებლო დოკუმენტაციით დასტურდება, რომ ის შექმნილია კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის კონკრეტულ ფუნქციათა შესასრულებლად, რაც გათვალისწინებულია „მაუწყებლობის შესახებ“ და „ელექტრონული კომუნიკაციების შესახებ“ საქართველოს კანონებით.

ამდენად, პალატა ეთანხმება და იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს იმ მსჯელობას, რომ ვინაიდან ა(ა)იპ „მედიააკადემია“ უფლებამოსილების დელეგირების შედეგად ახორციელებს საჯარო - სამართლებრივ უფლებამოსილებას და აღნიშნულ ფარგლებში ფუნქციურად მოქმედებს როგორც ადმინისტრაციული ორგანო, იმ საქმიანობაზე, რომელიც დაკავშირებულია ა(ა)იპ „მედიააკადემიის“ მიერ ადმინისტრაციული ფუნქციების განხორციელებასთან ვრცელდება ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის III თავის მოქმედება.

4.6. საჯარო უფლებამოსილების განხორციელების მიზანი მაშინ არის სახეზე, როცა ადმინისტრაციული ორგანო მოქმედებს კანონით განსაზღვრულ ძირითადი უფლებამოსილების ფარგლებში და ამ უკანასკნელის შესრულების მიზნით. პალატა

მიიჩნევს, რომ ა(ა)იპ მედიააკადემია სწორედ კანონით განსაზღვრული უფლებამოსილების ფარგლებში საქმიანობს, უფრო კონკრეტულად კი მაუწყებლობის შესახებ და ელექტრონული კომუნიკაციების შესახებ საქართველოს კანონებით და მისი დაარსების მიზანი ამ კანონებით დადგენილი კომისიის ფუნქციის - ქვეყანაში მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობაა. პალატის მსჯელობით, კოდექსის მე-3 თავით გათვალისწინებული მიზნებისთვის კერძო ორგანიზაციისა და კერძო საქმიანობის ფორმის მქონე დაწესებულებებს საჯარო დაწესებულებებად აქცევს, არის მათი საქმიანობის საფუძველი და მიზანი. განსახილველ შემთხვევაში კი, „მედიააკადემიის“ საქმიანობის მიზანი, ქვეყანაში მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობაა.

მნიშვნელოვანია აღინიშნოს ისიც, რომ კანონმდებლის მიერ საჯარო უფლებამოსილების განხორციელების ორგანიზაციული მოწყობის ფორმის განსაზღვრა წარმოადგენს მხოლოდ მითითებას კომისიისთვის მოცემული ფუნქციების შესრულება რომელი საქმიანობის ფორმით იქნება მიზნის მიღწევის ყველაზე მარტივი, შესაბამისი და სათანადო საშუალება. კანონმდებელმა ამ ფუნქციების შესრულების მიზნით კომისიას ა(ა)იპ-ის შექმნის ვალდებულება კი არ დააკისრა, არამედ უფლება მიანიჭა. შესაბამისად, კომისიას შეეძლო არც შეექმნა ა(ა)იპ და ისე განხორციელებინა მაუწყებლობის შესახებ საქართველოს კანონის მისთვის მინიჭებული რიგი უფლებამოსილებები. პალატა ეთანხმება და იზიარებს აპელანტის იმ მსჯელობას, რომ საჯარო უფლებამოსილება ადმინისტრაციული კოდექსის მიზნებთან თანხვედრით მხოლოდ საჯარო მმართველობის დატვირთვის მატარებელი შეიძლება იყოს, თუმცა, საჯარო მმართველობა არ დაიყვანება მხოლოდ ინდივიდუალურ - სამართლებრივი აქტის გამოცემის, რეალაქტის განხორციელების თუ ადმინისტრაციული ხელშეკრულების დადებაზე. პალატა განმარტავს, რომ საჯარო მმართველობის შინაარსი უფრო ფართოა, ვიდრე ადმინისტრაციული წარმოება. ის შეიძლება საჯარო მმართველობის არსებითი კომპონენტაც იყოს, თუმცა, საქმიანობის კერძო ფორმების გამოყენებისას ადმინისტრაციული ორგანო ასევე ახორციელებს საჯარო მმართველობას. საქმიანობისა თუ ორგანიზაციული მოწყობის კერძო ფორმებზე ორიენტირება ადმინისტრაციული ორგანოს მხრიდან ხდება რიგი გარემოებების მხედველობაში მიღებით.

4.7. პალატა ყურადღებას ამახვილებს საქმეში წარმოდგენილ კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის 2018 წლის 2 აგვისტოს 455/22 გადაწყვეტილებაზე, რომლითაც დაფუძნდა „მედიააკადემია“. გადაწყვეტილებაში მითითებულია, რომ „საკანონმდებლო ცვლილებებით კომისიისთვის დაკისრებული ფუნქციების შესრულების მიზნით, კერძოდ, საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის, მათ შორის, საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების მდგომარეობის შეფასების, გამოწვევების იდენტიფიცირების და მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობის კვლევების ჩატარების, საზოგადოების სხვადასხვა ასაკობრივი ჯგუფებისთვის და სხვა ჯგუფებისთვის სპეციალური სასწავლო კურსების ჩატარების/პროგრამების განხორციელების მიზნით, კომისიას მიაჩნია, რომ უნდა დაფუძნდეს მედიაწიგნიერების სასწავლო - კვლევითი ცენტრი ა(ა)იპ-ის ფორმით და მიღებულ იქნას წესდება“.

არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირის „მედიააკადემიის“ წესდების მეორე მუხლით გაწერილია მიზნები. კერძოდ 1. საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების

განვითარების ხელშეწყობა. 2. ლიდერობის, კოორდინაციისა და გამჭვირვალობის უზრუნველყოფა მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობისათვის. 3. მედიაწიგნიერების კვლევითი პროგრამების შემუშავება. 4. მედიაწიგნიერების ეროვნული ქსელის/პლატფორმის შექმნა და მხარდაჭერა. 5. კვლევებსა და ცოდნაზე დაფუძნებული მედიაწიგნიერების სტრატეგიული განვითარების ბაზის შექმნა. 6. მრავალფეროვანი მედიასაშუალებებისა და ტექნოლოგიური მედიაპლატფორმების, აგრეთვე ინტერნეტის ეფექტიანი და უსაფრთხო გამოყენების, ინფორმაციის და სხვა მედიაპროდუქტების შექმნაში, მიღებაში, დამუშავებასა და გადაცემაში ინტერაქციული მონაწილეობის და უნარ - ჩვევების ჩამოყალიბების ხელშეწყობა. 7. ინფორმაციის აღქმის, მისი კრიტიკული შეფასების, ყალბი ინფორმაციის გამორჩევის და გააზრებული არჩევანის გაკეთების უნარის ჩამოყალიბების ხელშეწყობა, 8. ტექნოლოგიური მედიაპლატფორმებისა შექმნის და გამოყენების შესახებ სპეციალური ცოდნის და უნარ - ჩვევების ჩამოყალიბების ხელშეწყობა. 9. საინფორმაციო საზოგადოების ჩამოყალიბების ხელშეწყობა, მათ შორის, საინფორმაციო საზოგადოების განვითარების შესახებ მონაცემების კვლევა და საზოგადოების ცნობიერების ამაღლება. 10. მედიაგარემოსა და მედიასაშუალებათა განვითარების კვლევა და ანალიზი. 11. ციფრული მედია კონტენტსა და ტექნოლოგიებთან დაკავშირებული შესაძლებლობებისა და პოტენციური საფრთხეების შესახებ ცნობადობის ამაღლება.

რაც შეეხება მე-4 მუხლს გაიწერა აკადემიის დამფუძნებელი და დამფუძნებლის კომპეტენცია. კერძოდ, მითითებულია, რომ აკადემიის დამფუძნებელია საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისია (შემდგომში - დამფუძნებელი). სამართლებრივი ფორმა: საჯარო სამართლის იურიდიული პირი. იურიდიული მისამართი: ქ. თბილისი, ქეთევან წამებულის გამზ./ბოჭორმის ქუჩა N50/18. საიდენტიფიკაციო კოდი: 204953050. თავმჯდომარე: კახი ბექაური. 2. დამფუძნებლის კომპეტენციას განეკუთვნება: 2.1. აკადემიის წესდების მიღება და მასში ცვლილებების შეტანა. 2.2. აკადემიის ფულადი სახსრებისა და მატერიალური რესურსების გამოყენების შემოწმების მიზნით, საჭიროების შემთხვევაში, სარევიზიო კომისიის შექმნა ან აუდიტის მოწვევა. 2.3. აკადემიის საქმიანობის შეწყვეტის, რეორგანიზაციისა და ლიკვიდაციის შესახებ გადაწყვეტილების მიღება. 2.4. აკადემიის საკუთრებაში არსებული ქონების გასხვისებასთან ან გადაცემასთან დაკავშირებით გადაწყვეტილების მიღება. 2.5. აკადემიის საქმიანობის ძირითადი მიმართულებების, სტრატეგიული განვითარების გეგმის, განსახორციელებელი პროგრამების, პროექტებისა და საქმიანობის მიმართულებების დამტკიცება. 2.6. აკადემიის ბიუჯეტის, ორგანიზაციული სტრუქტურის, საშტატო ნუსხისა და თანამშრომელთა სახელფასო ბადის დამტკიცება.

მითითებული წესდება და წესდებაში მითითებული თითოეული მუხლი ნათლად მიუთითებს, რომ მედიააკადემიის საქმიანობის სრულ ასპექტს გეგმავს და განსაზღვრავს კომუნიკაციების ეროვნული კომისია. აქვე ყურადსაღებია ის გარემოებაც, რომ კომისიას კანონი აკისრებს ვალდებულებას მედიაწიგნიერების მიმართულებით თავისი საქმიანობის შესახებ ინფორმაცია ასახოს წლიურ ანგარიშში. პალატა ცალსახად მიიჩნევს, რომ დელეგირების საფუძველზე, ააიპ „მედიააკადემია“ კომისიის საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებებს ასრულებს და მასზე უნდა გავრცელდეს სზაკ-ის მე-3 თავი. პალატა განმარტავს, რომ საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილების შესახებ ჩანაწერი კანონმდებლობაში სწორედ იმით არის, რომ კერძო პირის

ადმინისტრაციულ ორგანოდ მიჩნევა არ ყოფილიყო ადმინისტრაციულ წარმოებაზე მიჯაჭვული. თუმცა, ეს არ გამოორიცხავს სზაკ-ის მეორე მუხლის 1-ლი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტში მოხსენიებული „სხვა პირების“ მიერ ინდივიდუალურ - სამართლებრივი აქტების გამოცემას ან რეალაქტების განხორციელებას. მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობა, ისევე როგორც სხვა არაერთი საჯარო სამართლებრივი უფლებამოსილების განხორციელება, თავისი სპეციფიკიდან გამომდინარე, შესაძლოა არ მოითხოვდეს ყოველდღიურ ბაზაზე ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გამოცემას. თუმცა, ამ შემთხვევაში, საჯარო ინფორმაციის გაცემაზე უარი ჩაითვლება ინდივიდუალურ სამართლებრივ აქტად, რადგან აპელანტზე ვრცელდება სზაკ-ის მესამე თავის მოთხოვნები.

4.8. პალატა ვერ დაეთანხმება და ვერ გაიზიარებს სააპელაციო საჩივრის ავტორის იმ მოსაზრებას, რომ ა(ა)იპ „მედიააკადემია“ არ უნდა იქნეს მიჩნეული ადმინისტრაციულ ორგანოდ, რადგან სსიპ საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის მიერ მასზე დელეგირებული უფლებამოსილება - საზოგადოებაში მედიაწიგნიერების განვითარების ხელშეწყობა არ წარმოადგენს საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებას, აღნიშნულ ფუნქცია არ არის ადმინისტრაციული ორგანოსთვის მახასიათებელი ექსკლუზიური უფლებამოსილების შემადგენელი ნაწილი და არ მოიცავს მმართველობითი ფუნქციების განხორციელებას. ასევე ვერ გაიზიარებს იმ პოზიციას, რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მიზნებისთვის საჯარო სამართლებრივი უფლებამოსილება მხოლოდ საჯარო მმართველობის კონტექსტის მატარებელია და უფრო ფართო გაგებით აღნიშნულის განმარტება სცდება კოდექსის მიზნებს.

სააპელაციო საჩივარში განვითარებული მსჯელობისა და სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვაში მონაწილე აპელანტის წარმომადგენელთა მსჯელობისა და პოზიციის საწინააღმდეგოდ პალატა ყურადღებას ამახვილებს საქმეში წარმოდგენილ საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის მიერ 2020 წლის 13 იანვარს გაცემულ Nგ-20-01/70 წერილზე/ცხრილზე სადაც ჩაშლილად არის მითითებული ა(ა)იპ მედიააკადემიის 2018, 2019 და 2020 წლების ბიუჯეტები. პალატის მიერ განვითარებული მსჯელობის, აღნიშნული დოკუმენტის და დოკუმენტში მითითებული დაფინანსების ოდენობის/ების გათვალისწინებით, პალატა ცალსახად მიიჩნევს, რომ საზოგადოებას ლეგიტიმური უფლება აქვს მიიღოს ინფორმაცია ააიპ „მედიააკადემიაში“ ხელშეკრულებით დასაქმებულთა შესახებ (ხელშეკრულების საგნისა და ყოველთვიური ანაზღაურების მითითებით); ააიპ „მედიააკადემიის“ 2018 და 2019 წლის რეკლამის დამზადებისა და განთავსების ხარჯები ცალ - ცალკე, დამზადებისა და განთავსების ადგილის მითითებით და „მედიალაბის“, „მედიაკრიტიკისა“ და „მედიასკოლის“ ფარგლებში განხორციელებული აქტივობების ჩამონათვალი, თითოეულის დეტალური ხარჯების მითითებით, მათ შორის მოწვეული ექსპერტების ანაზღაურების ჩათვლით. ასეთი ინფორმაციის ხელმისაწვდომობა მნიშვნელოვანია, რათა განხორციელებულ იქნეს დემოკრატიულ საზოგადოებაში უმნიშვნელოვანესი საზოგადოებრივი მონიტორინგის ფუნქცია. ცალსახაა, რომ ამ მიმართულებით მომუშავე უწყებების მხრიდან, საჯარო ინფორმაციაზე ხელმისაწვდომობის უფლების შეზღუდვა, მათი საზოგადოებრივი მეთვალყურეობის ფუნქციებში ჩარევად აღიქმება.

ამდენად ა(ა)იპ „მედიააკადემია“ ვალდებული იყო მოსარჩელისათვის მიეწოდებინა ინფორმაცია განცხადებით მოთხოვნილ საკითხთან/ებთან დაკავშირებით.

4.9. აქვე, პალატა დამატებით ყურადღებას ამახვილებს საქმეში წარდგენილ სამართლის დოქტორის (პოტსდამის უნივერსიტეტის, გერ) ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტის ადმინისტრაციული სამართლის მიმართულების პროფესორის პაატა ტურავას (სასამართლოს მეგობრის) მოსაზრებაზე სადაც მითითებულია შემდეგი: როდესაც ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ საკუთარი საჯარო სამართლებრივი უფლებამოსილების განსახორციელებლად გამოიყენება ორგანიზაციული მოწყობის კერძოსამართლებრივი ფორმა, ეს არ იწვევს უფლებამოსილების საჯარო სამართლებრივი ბუნების ცვლილებას. საჯარო სამართლებრივი უფლებამოსილება უცვლელად გადადის იმ კერძო სამართლის იურიდიულ პირზე, რომლის განსახორციელებლაც ხდება მისი დაფუძნება. ამ უფლებამოსილების განხორციელების პროცესში ის არის დელეგირებული უფლებამოსილების განმახორციელებელი პირი ანუ საჯარო დაწესებულება. ის ფაქტი, რომ კერძო სამართლის იურიდიული პირის - ა(ა)იპ მედიააკადემიის მიერ განსახორციელებელი უფლებამოსილება განსაზღვრულია საჯარო სამართლის კანონმდებლობით და მისი დამფუძნებელი არის საჯარო სამართლის იურიდიული პირი - საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისია, საკმარისი საფუძველია დასკვნისთვის, რომ კერძო სამართლის იურიდიული პირი ახორციელებს საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებას.

მოსაზრებაში მითითებულია, რომ საერთო სასამართლოების მიერ დამკვიდრებული ერთგვაროვანი მიდგომიდან ცალსახად უნდა იკითხებოდეს, რომ არ შეიძლება სასამართლოს შეფასების საგანი გახდეს საკითხი - საჯარო სამართლის ნორმით დადგენილი ადმინისტრაციული ორგანოს რომელიმე უფლებამოსილება არის თუ არა საჯარო სამართლებრივი უფლებამოსილება, ისევე როგორც, ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ორგანიზაციული მოწყობის საჯარო სამართლებრივ და კერძოსამართლებრივ ფორმებს შორის არჩევანის თავისუფლების ფარგლებში მიღებული გადაწყვეტილების მიზანშეწონილობა არ შეიძლება გახდეს სასამართლოში ადმინისტრაციული დავის საგანი. სამოსამართლო კონტროლის ფარგლებში ექცევა ის, რომ ორგანიზაციული მოწყობის კერძოსამართლებრივი ფორმის არჩევა არ გახდეს ადმინისტრაციული ორგანოს კერძო სამართალში გაქცევის და საჯარო სამართლებრივი ვალდებულებებისგან თავის არიდების საფუძველი. საჯარო ფუნქციის ორგანიზაციული მოწყობის კერძოსამართლებრივი ფორმის გამოყენებით შესრულება ემსახურება ისეთი ინსტრუმენტების შემოტანას, რომელიც ხელს შეუწყობს კანონით დადგენილი კონკრეტული საჯარო უფლებამოსილების განხორციელებას. საჯარო მმართველობის პროცესის გამარტივება (ეფექტიანობა) და ეკონომიურობა არ გულისხმობს საჯარო ბოჭვებისგან გათავისუფლებას. საჯარო სამართლებრივი უფლებამოსილების განმახორციელებელი კერძო პირის მიმართ, სრულად ვრცელდება საზოგადოების წინაშე ანგარიშვალდებულების პრინციპი. კერძო სამართლის იურიდიული პირის ის საქმიანობა რაც უკავშირდება საჯარო სამართლებრივი უფლებამოსილებების განხორციელებას, არ შეიძლება აღმოჩნდეს დია მმართველობის და გამჭვირვალობის მომწესრიგებელი ნორმების მოქმედების სფეროს მიღმა.

აღნიშნულისგან განსხვავებულის მტკიცება არ ემსახურება გონივრულ მიზნებს და არის მცდელობა იმისა, რომ ხელოვნური გამართლება მოექმბნოს სზაკ-ის მე-3 თავით დადგენილი სტანდარტების დაცვის ვალდებულებისგან თავის არიდებას.

4.10. რაც შეეხება, საქმეში წარდგენილ საქართველოს სახალხო დამცველის (სასამართლოს მეგობრის) 2021 წლის 6 აგვისტოს მოსაზრებას სასამართლოში განსახილველ საკითხთან დაკავშირებით, მითითებულია შემდეგი: იმ პირობებში როდესაც ქვეყანაში ერთი მხრივ მოქმედებს "პერსონალურ მონაცემთა დაცვის შესახებ" საქართველოს კანონი, დაწესებულია სანქციები აღნიშნული კანონით დადგენილი ნორმების დარღვევისთვის და არსებობს პერსონალური მონაცემების დაცვაზე საზედამხედველო ეფექტური ინსტიტუტი, ხოლო მეორე მხრივ გვაქვს ინფორმაციის თავისუფლების მარეგულირებელი საკმაოდ მოძველებული ნორმები, მოქმედი რეგულაციები არ ადგენს რაიმე სახის სანქციას საჯარო ინფორმაციის ხელმისაწვდომობის უფლების მარეგულირებელი კანონმდებლობის დარღვევისთვის და არ არსებობს მოქნილი და ეფექტური მანდატის მქონე საზედამხედველო ინსტიტუტი, საჯარო დაწესებულებები ხშირად სარგებლობენ აღნიშნული საკანონმდებლო გარემოთი და თავს არიდებენ ინფორმაციის გაცემას. საქართველოს სახალხო დამცველი ქვეყანაში ინფორმაციის თავისუფლების რეალიზებასთან დაკავშირებულ გამოწვევებზე წლებია მიუთითებს საპარლამენტო ანგარიშებში. მათ შორის, საქართველოს სახალხო დამცველი „საქართველოში ადამიანის უფლებათა დაცვის მდგომარეობის შესახებ“ 2020 წლის საპარლამენტო ანგარიშში ყურადღებას ამახვილებს ქვეყანაში ინფორმაციის თავისუფლების მარეგულირებელი კანონმდებლობის ხარვეზებზე და აღნიშნავს, რომ არსებული რეგულაციები საკმაოდ მოძველებულია და საჭიროებს ძირეულ რეფორმას, რაც უნდა ემსახურებოდეს მხოლოდ და მხოლოდ ინფორმაციის ხელმისაწვდომობის უფლების ეფექტურ რეალიზებას და საჯარო მმართველობის რეფორმის სამოქმედო გეგმით ნაკისრი ვალდებულებების შესრულებას. სახალხო დამცველი გასული წლის საპარლამენტო ანგარიშში აღნიშნავს, რომ საჯარო - სამართლებრივი უფლებამოსილების განმახორციელებელი კერძო სამართლის სუბიექტები საჯარო ინფორმაციის გაცემაზე ხშირად იმ მიზეზით ამბობენ უარს, თითქოსდა მათზე არ ვრცელდება საჯარო ინფორმაციის გაცემის მარეგულირებელი რეგულაციები.

სახალხო დამცველის მოსაზრებით, კრიტიკულად მნიშვნელოვანია სასამართლომ, რომელიც დღეს ქვეყანაში წარმოადგენს ინფორმაციის თავისუფლების დაცვის ერთადერთ ეფექტიან საზედამხედველო ინსტიტუტს, ინფორმაციის თავისუფლების მიზნებისთვის საჯარო დაწესებულების ან/და ადმინისტრაციული ორგანოს ცნების განმარტებისას კანონმდებლის ნების მიღმა არ დაადგინოს დამატებითი ბარიერული კრიტერიუმები, რაც კიდევ უფრო ხელს შეუშლის ქვეყანაში ინფორმაციის თავისუფლების რეალიზებას. ასევე, საქართველოს სახალხო დამცველი მიიჩნევს, რომ მნიშვნელოვანია ეროვნულმა სასამართლოებმა მსგავსი საქმეების განხილვისას იმსჯელონ ადამიანის უფლებათა სფეროში მოქმედი არასამთავრობო ორგანიზაციების სტატუსზე და გაიზიარონ ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს მიერ დადგენილი სტანდარტი, რომ არასამთავრობო ორგანიზაციების საჯარო ინფორმაციაზე ხელმისაწვდომობის უფლების შეზღუდვა წარმოადგენს არაპირდაპირი ცენზურის დაწესებას და მათი „საზოგადოებრივი მეთვალყურის“ ფუნქციებში ჩარევას ვინაიდან

მათი მუშაობა ხელს უწყობს ცალკეულ საკითხებზე ინფორმირებული საჯარო დებატების წარმოებას.

4.11. სადავო საკითხზე მსჯელობის ფარგლებში პალატა მიუთითებს საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-40 მუხლის პირველ ნაწილს, რომლის თანახმად, საჯარო დაწესებულება ვალდებულია გასცეს საჯარო ინფორმაცია, მათ შორის ელექტრონული ფორმით მოთხოვნილი საჯარო ინფორმაცია, დაუყოვნებლივ ან არა უგვიანეს 10 დღისა, თუ საჯარო ინფორმაციის მოთხოვნაზე პასუხის გაცემა მოითხოვს: ა) სხვა დასახლებულ პუნქტში არსებული მისი სტრუქტურული ქვედანაყოფიდან ან სხვა საჯარო დაწესებულებიდან ინფორმაციის მოძიებასა და დამუშავებას; ბ) მნიშვნელოვანი მოცულობის ერთმანეთთან დაუკავშირებელი ცალკეული დოკუმენტების მოძიებასა და დამუშავებას; გ) სხვა დასახლებულ პუნქტში არსებულ მის სტრუქტურულ ქვედანაყოფთან ან სხვა საჯარო დაწესებულებასთან კონსულტაციას.

სასამართლო ასევე მოიხმობს „პერსონალურ მონაცემთა დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის „რ“ პუნქტს, რომლის თანახმადაც, მონაცემთა დეპერსონალიზაცია არის მონაცემთა იმგვარი მოდიფიკაცია, რომ შეუძლებელი იყოს მათი დაკავშირება მონაცემთა სუბიექტთან ან ასეთი კავშირის დადგენა არაპროპორციულად დიდ ძალისხმევას, ხარჯებსა და დროს საჭიროებდეს.

პალატა კიდევ ერთხელ ამახვილებს ყურადღებას იმ გარემოებაზე, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოში წარდგენილი სარჩელით მოსარჩელე მხარე ითხოვდა 2020 წლის 24 იანვრის FIO 01/20-010 განცხადების მე-4, მე-6 და მე-8 პუნქტებში მითითებული ინფორმაციის წარდგენას პერსონალური მონაცემების დაფარვით (დეპერსონალიზაციით), კერძოდ, ააიპ „მედიაკადემიაში“ ხელშეკრულებით დასაქმებულთა შესახებ ინფორმაცია (ხელშეკრულების საგნისა და ყოველთვიური ანაზღაურების მითითებით); ააიპ „მედიაკადემიის“ 2018 და 2019 წლის რეკლამის დამზადებისა და განთავსების ხარჯები ცალ - ცალკე, დამზადებისა და განთავსების ადგილის მითითებით; „მედიალაბის“, „მედიაკრიტიკისა“ და „მედიასკოლის“ ფარგლებში განხორციელებული აქტივობების ჩამონათვალი, თითოეულის დეტალური ხარჯების მითითებით, მათ შორის მოწვეული ექსპერტების ანაზღაურების ჩათვლით. პალატა შედეგის გაზიარებასთან ერთად, ეთანხმება და იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს იმ შეფასებას, რომ მითითებული ინფორმაცია მიეკუთვნება საჯარო ინფორმაციას, რომლის დეპერსონალიზაციით გაცემაზე უარის თქმის სამართლებრივი საფუძველი არ არსებობს. შესაბამისად, მოპასუხე (აპელანტი) ვალდებულია გასცეს ა(ა)იპ ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტის 2020 წლის 24 იანვრის FIO 01/20-010 განცხადების მე-4, მე-6 და მე-8 პუნქტებით მოთხოვნილი ინფორმაცია პერსონალური მონაცემების დაფარვით (დეპერსონალიზაციით).

მოქმედი კანონმდებლობა ხაზგასმით აღნიშნავს, რომ საჯარო ინფორმაციის მომთხოვნი პირი/სუბიექტი არ არის ვალდებული საჯარო ინფორმაციის მოთხოვნაზე უთითებდეს მის მოტივსა და მიზანს. თუმცა მისი გამოთხოვა შესაძლებელია სხვადასხვა მიზნით განხორციელდეს, კერძოდ, სამეცნიერო კვლევისათვის,

სტატისტიკისათვის, ჟურნალისტური გამოძიების ჩასატარებლად ან უბრალო ცნობისმოყვარეობის დასაკმაყოფილებლად.

პალატა მიუთითებს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 33¹ მუხლს, რომლის თანახმად, თუ ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ რაიმე მოქმედების განხორციელება ან უარი რაიმე მოქმედების განხორციელებაზე უკანონოა და ის პირდაპირ და უშუალო (ინდივიდუალურ) ზიანს აყენებ მოსარჩელის კანონიერ უფლებას ან ინტერესს, სასამართლო ამ კოდექსის 24-ე მუხლში აღნიშნულ სარჩელთან დაკავშირებით გამოიტანს გადაწყვეტილებას, რომლითაც ადმინისტრაციულ ორგანოს ავალებს, განახორციელოს ეს მოქმედება ან თავი შეიკავოს ამ მოქმედების განხორციელებისაგან. ინფორმაციის ხელმისაწვდომობის პრინციპის უზენაესობა სამართლებრივ სახელმწიფოში, დემოკრატიულ სისტემის სრულყოფილად ფუნქციონირებისათვის აუცილებელ პირობას წარმოადგენს.

მითითებული საკანონმდებლო რეგულაციის, საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებისა და დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების, ასევე მხარეთა ახსნა - განმარტებებისა და მათი შეფასებით, სააპელაციო პალატა მიიჩნევს, რომ საქალაქო სასამართლომ არსებითად სწორად გადაწყვიტა დავა, რის გათვალისწინებითაც უცვლელად უნდა დარჩეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2021 წლის 25 თებერვლის გადაწყვეტილება.

5. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

5.1. ზემოაღნიშნული გარემოებების ანალიზის საფუძველზე სააპელაციო პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო საჩივარში მითითებული გარემოებები არ ჰქმნიან საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებულ შემადგენლობას. პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად გადაწყვიტა სადავო საკითხი, რის გამოც, არ არსებობს სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებისა და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ - სამართლებრივი საფუძვლები.

6. საპროცესო ხარჯები

6.1. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 55-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სარჩელზე უარის თქმისას სასამართლოს მიერ გაწეული ხარჯები გადახდება მოსარჩელეს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ, ხოლო ამავე კოდექსის 37-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სასამართლო ხარჯები მოიცავს სახელწიფო ბაჟს.

განსახილველ შემთხვევაში, აპელანტის მიერ სახელმწიფო ბიუჯეტში სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 150 (ასორმოცდაათი) ლარი, უნდა დარჩეს სახელმწიფო ბიუჯეტში გადახდილად.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

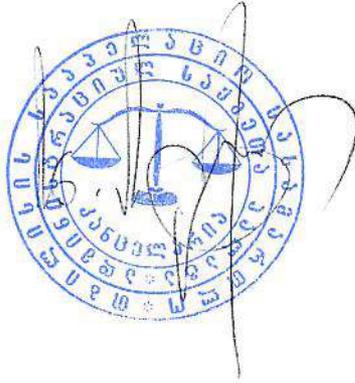
იხელმძღვანელა რა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, 24-ე, 33¹ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე, 372-ე, 390-ე, 397-ე მუხლებით

სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ
დაადგინა:

1. ა(ა)იპ "მედიააკადემიის" სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2021 წლის 25 თებერვლის გადაწყვეტილება.
3. განჩინება შეიძლება გასაჩივრდეს, საკასაციო საჩივრით, მხარეთათვის დასაბუთებული განჩინების გადაცემიდან 21 (ოცდაერთი) დღის ვადაში, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატაში (მდებარე მისამართზე: ქ. თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების ქუჩა №6) თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის მეშვეობით (მდებარე მისამართზე: ქ. თბილისი, გრიგოლ რობაქიძის გამზირი №7ა).

მოსამართლე:

ხატია არდაზიშვილი

